

Arrest

nr. 93 868 van 18 december 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 4 oktober 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 1 augustus 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond wordt verklaard.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 november 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 december 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. VANTIEGHEM, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. MORARU, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster dient bij aangetekend schrijven van 25 november 2009 een aanvraag in om, in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), te worden gemachtigd tot een verblijf in het Rijk.

1.2. Op 18 augustus 2010 verklaart de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf ontvankelijk.

1.3. Op 1 augustus 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond wordt verklaard. Deze beslissing die op 17 september 2012 aan verzoekster ter kennis wordt gebracht, luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 25.11.2009 bij aangetekend schrijven bij onze diensten werd ingediend door :

[M. M.] (R.R.: [...])

nationaliteit: Rusland (Federatie van)

geboren te [...] op [...]

[Y. K.] (R.R.: [...])

nationaliteit: Rusland (Federatie van)

geboren te [...] op [...]

[A. A.] (R.R.: [...])

Nationaliteit: Rusland (Federatie van)

geboren te [...], op [...]

[A. A.] (R.R.: [...])

Nationaliteit: Rusland (Federatie van)

geboren te [...], op [...]

[A. S.] (R.R.: [...])

Nationaliteit: Rusland (Federatie van)

geboren te [...], op [...]

adres: [...]

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, aanvraag die door onze diensten ontvankelijk werd verklaard op 18.08.2010, deel ik u mee dat dit verzoek ongegrond is.

Reden:

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.

Er werden medische elementen aangehaald voor [M. M.] (R.R.: [...]) die echter niet weerhouden konden worden (zie verslag arts-adviseur dd. 20.07.2012 in gesloten omslag).

Derhalve

1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste van verzoekster te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekster voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 9ter en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de materiële motiveringsplicht, van artikel 4 van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 tot vaststelling van de

uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van “het algemeen rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur”, van de zorgvuldigheidsverplichting en van artikel 41, par. 2, lid 1 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie.

Zij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

“[...] Verzoeker kan de verwerende partij volgen dat zij de aanvraag ongegrond wordt verklaard gezien de medische elementen niet konden worden weerhouden. Hiervoor wordt verwezen naar de gesloten omslag.

Verzoeker stelt echter wel vast dat verwerende partij het spel niet op een eerlijke wijze speelt. Hierboven werd artikel 9 par. 1 geciteerd. Verzoeker stelt vast dat dit artikel bestaat uit twee delen:

- *lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling*
- *wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft*

Verzoeker vraagt zich af of verwerende partij tevens onderzocht heeft of er een adequate behandeling mogelijk is hun land van herkomst.

Blijkbaar maakt de Dienst Vreemdelingenzaken zich er gemakkelijk vanaf door zijn aangestelde, de arts-attaché, te laten stellen: We beschikken niet over bijkomende medische getuigschriften aangaande een eventueel uitgevoerde psychiatrische oppuntstelling, ter verdere uitwerking van de psychiatrische diagnostiek en de graad van ernst, en of aangaande een eventuele lopende psychiatrische opvolging. Ondanks het tijdsverloop van intussen 2 jaar en 11 maanden ontvingen we van de betrokkene ook geen aanvullende medische getuigschriften / verslagen in dit verband en / of aangaande de verdere evolutie van de beschreven problematiek en de verdere medisch opvolging na augustus 2009 en of ter bevestiging van de aanwezigheid van een huidige ernstige psychiatrische en of andere medische aandoening met een direct levensbedreigend karakter of een kritieke gezondheidstoestand en een lopende noodzakelijke medische behandeling in dit verband.

Verzoeker stelt zich terecht de vraag ‘waarom’. In het verzoekschrift staat duidelijk aandoening van verzoeker vermeldt. Zij lijdt aan een posttraumatische stresstroornis. Verzoeker kan geen normaal leven leiden. Verzoeker heeft veel last van recidiverende onaangename herinneringen aan gebeurtenissen. Ook het slapen is een probleem. Zij neemt amper deel aan belangrijke gebeurtenissen.

De vraag die verzoeker zich stelt ‘waarom’ is de aandoening van verzoeker geen aandoening die een reëel risico inhoudt voor haar leven.

Ook een blik op de gesloten omslag alwaar ‘het waarom’ zou moeten worden verhuld brengt geen verheldering. De arts attaché stelt in zijn schrijven enkel en alleen dat hij niet beschikt over bijkomende medische getuigschriften aangaande eventueel uitgevoerde psychiatrische oppuntstelling.

Echter heeft verzoeker de wet nauwkeurig na gelezen. Zij heeft artikel 9 ter gelezen als mede het KB 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 Vw. Zij heeft echter nergens gevonden dat hij bijkomende stukken diende op te sturen naar verwerende partij. Nergens wordt dit van verzoeker verwacht dat zij bijkomende medische attesten zou opsturen naar verwerende partij.

Verzoeker is als het ware het slachtoffer geworden van de gebrekkige werking van de administratie van verwerende partij. Zij laten het dossier bijna 3 jaar liggen alvorens ze een beslissing nemen. Mocht verwerende partij een goed administratie hebben, zou deze een beslissing kunnen gemaakt hebben binnen enkele maanden. In casu werd de machtiging tot verblijf conform artikel 9 ter Vw overgemaakt aan verwerende partij per aangetekende zending van 25 november 2009. Na meer dan drie jaar komt verwerende partij nu pas af met het feit dat verzoeker geen bijkomende medische getuigschriften heeft voorgelegd en dit terwijl de wettelijke bepalingen nergens stellen dat verzoekende partij ook maar enig bijkomend stuk zou dienen voor te leggen.

Indien verwerende partij de beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder het zorgvuldigheidsbeginsel, zou volgen en naleven kon verwerende partij verzoekende partij aan schrijven met de vraag om bijkomende medische getuigschriften voor te leggen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt immers de verplichting op de administratie om alle relevante informatie te verzamelen, deze te bestuderen om daaruit een redelijke beslissing uit te distilleren. Mocht verwerende partij verzoeker aan geschreven hebben aangaande bijkomende medische attesten, oppuntstelling psychiatrische opvolging zou verwerende partij nooit tot deze onredelijke beslissing zijn gekomen. Zij is blijkbaar, zoals blijkt uit de motivering uit de gesloten omslag, hieruit gekomen omdat zij aan verzoeker nooit gevraagd heeft om meer informatie. Een zorgvuldig werkende administratie zou minstens verzoeker aangeschreven hebben teneinde bijkomende informatie te verkrijgen. Tevens kan de aangestelde arts van verwerende partij dokter [O. A.] aangeschreven hebben om informatie te verkrijgen. Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat verwerende partij ook maar enige moeite of inspanning heeft gedaan om bijkomende informatie te verzamelen.

Verzoeker verwijst echter naar artikel 4 van het KB van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 Vw. Dit artikel voorziet echter dat de aangestelde arts van verwerende partij informatie kan opvragen bij tal van specialisten. Artikel 4 van het KB 17 mei 2007 en, en zelf de wet artikel 9 ter par 1/1 voorziet dat de vreemdeling kan worden opgeroepen bij de aangestelde arts teneinde zich te laten onderzoeken.

Een motivering die enkel stelt dat verzoeker geen bijkomende elementen heeft aangebracht aangaande de aandoening kan dan ook niet weerhouden worden. Echter geen enkel element in een of andere wettelijke bepaling verplicht verzoeker echter om bijkomende elementen op te sturen. Indien verwerende partij van oordeel is dat zij over te weinig elementen beschikt om te kunnen oordelen dan voorziet artikel 4 van het bovenvermeld KB en artikel 9 ter par. 1/1 de mogelijkheid om verzoeker op te roepen.

Deze uiterst beperkte motivering druist in met wat hoger werd gesteld, namelijk dat de motiveering van een beslissing evenredig moet zijn met het belang ervan. In casu heeft deze beslissing voor verzoeker zeer verstreckende gevolgen daar deze oordeelt over het verblijf van verzoeker.

Deze uiterst summiere motivering van DVZ staat dan ook in contrast met het belang van de beslissing voor verzoeker.

Bovendien is het zo dat wanneer een bestuur een discretionaire bevoegdheid heeft in het nemen van beslissingen, deze uitgebreider gemotiveerd dienen te worden.

Niet alleen is in casu de wettelijke motiveringsplicht niet vervuld. Verzoeker heeft het er het raden naar waarom verwerende partij niet om bijkomende informatie heeft gevraagd. Tevens is het zorgvuldigheidsbeginsel niet nageleefd aangezien verwerende partij zich niet heeft bediend van de wettelijke middelen die hun aangestelde arts ter beschikking stonden (artikel 4 van het KB dd 17 mei 2007 en artikel 9 ter par, 1/1 Vw).

Het middel is derhalve gegrond.

Verzoeker wenst echter expliciet te verwijzen naar artikel 41 van het Europees Handvest van de Grondrechten van de Unie. Het zal de Raad niet ontgaan dat deze grondrechten sinds de goedkeuring van het verdrag van Lissabon directe werking heeft in de Belgische Grondrechten. Een ieder die zich in de Unie bevindt kan zich op deze elementaire grondrechten beroepen.

Verzoeker verwijst in het bijzonder naar artikel 41 par. 2 lid 1 recht op behoorlijk bestuur. Dit artikel stelt: Recht op behoorlijk bestuur behelst met name: Het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen.

Het kan niet onder stoelen of banken gestoken worden dat huidige bestreden beslissing een nadelige maatregel is. Tevens in de bestreden een individuele maatregelen. Derhalve zijn de 2 voorwaarden voor de toepassing van artikel 41 par. 2 lid 1 van het Handvest met betrekking tot de grondrechten van de EU voldaan.

Verzoeker stelt vast dat zij NIET werd gehoord aangaande deze individuele en nadelige beslissing. Dit is tevens vast te stellen in het administratief dossier. De Raad zal immers inderdaad vaststellen dat verzoeker NIET werd gehoord aangaande deze individuele en nadelige beslissing.

Met artikel 41 van het Handvest met betrekking tot de grondrechten werd echter heb beginsel van behoorlijk bestuur wettelijk vastgelegd. Staten zijn gebonden aan artikel 41 die directe werking heeft in de Belgische rechtsorde.

Het weze duidelijk dat verwerende partij, als administratie, artikel 41 van het handvest met betrekking tot de Europese Grondrechten niet heeft gevolgd.

Ten eerste is er een basisgrondrecht geschonden die verwerende partij zonder pardon dient na te leven. Ten tweede is zij door het niet naleven van het hoorrecht van verzoeker, waardoor verwerende partij inderdaad bijkomende informatie zou kunnen verkrijgen - die zinvol is voor het maken van de beslissing - tot een onredelijke beslissing gekomen.

Derhalve is het middel gegrond.

Verzoeker hebben erop gewezen dat er in casu niet gemotiveerd wordt waarom een vernietiging van leverweefsel cellen, het openspatten van bloedvaten niet ernstig zouden zijn.

Derhalve begrijpt verzoeker niet hoe de verwerende partij nu kan gekomen zijn tot een beslissing waarbij zij stelt dat de aandoening van verzoeker niet levensbedreigend is, nu uit de twee doktersattesten en de analyse van de aandoening in de aanvraag artikel 9 ter duidelijk tot uiting komt dat de ziekte ernstig is en onomkeerbaar.

Gezien verzoeker de motieven niet begrijpt die dienst vreemdelingen aanvoert, haar aldus niet in staat stelt deze te begrijpen op welke feitelijke gegevens de bestreden beslissing haar steun vindt is er derhalve NIET voldaan aan de motiveringsplicht.

Zodoende komt de verwerende partij tot een onredelijke beslissing waarbij zij aldus impliciet stelt dat een progressie van het coronair lijden met een occlusie ter hoogte van de stenting. Deze gewijzigde perfusie ter hoogte van het hart zorgt dan voor een mindere goede pompfunctie, resulterend in hogere drukken in het hart geen aantasting zou zijn van de fysieke integriteit van verzoeker. Geen enkel redelijk handelend mens zal dit als redelijk beschouwen.

Een rechtshandeling die niet voldoet aan de motiveringsplicht zoals vermeld in artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen maakt deze handeling nietig gezien dit een schending is van een substantiële vormvereiste.

Het middel is derhalve ernstig.

Er is echter meer ...

Verzoeker heeft hierboven al gesteld dat de dienst vreemdelingenzaken het spel niet ernstig en eerlijk speelt. De dienst vreemdelingenzaken wenst haar beslissing juridisch de motiveren door te verwijzen naar het feit dat verzoeker geen bijkomende elementen heeft aangebracht. Stel dat verzoeker dit nog kan volgen - quod non - dat gaat artikel 9 par. 1 nog verder. Er dient echter ook nog gekeken te worden of er wel een mogelijkheid is tot behandeling in het land van herkomst van verzoeker.

Verzoeker stelt vast dat de bestreden beslissing met geen woord rept over de mogelijke behandeling. Niettemin werd in het verzoekschrift wel degelijk besproken over het feit of er een behandeling in Tsjetenië mogelijk was. Het verzoekschrift stelt expliciet: In Tsjetenië is er nu geen psychologische hulp mogelijk. Er zijn geen gespecialiseerde centra voor de behandeling van PTSS. Bij een terugkeer zal de toestand van [M.] verergeren.

Derhalve kan verzoeker bij een terugkeer gewoonweg niet beschikken over de nodige psychologische noodzakelijke hulp.

Niettemin stelt artikel 9 par. 1 Vw dat ook de toegang tot de medicatie / medische zorgen dient te worden nagegaan zeker in de gegrondheidsfase. Indien verzoeker niet aan de nodige hulp en medicijnen kan geraken, wat zij duidelijk in het verzoekschrift heeft opgeworpen en wordt ondersteund

door dokter [O. A.] dan lijdt verzoeker uiteraard wel aan een aandoening zoals vermeld in artikel 9 ter par. 1 die levensbedreigend is gezien volgens de dokter [O. A.] verzoeker onmogelijk op een normale wijze kan functioneren. De dienst vreemdelingenzaken dient echter ook na te gaan of de behandeling van de aandoening mogelijk is in het land van herkomst.

De dienst vreemdelingenzaken dient eveneens te motiveren indien zij de aanvraag ongegrond wenst te verklaren of verzoeker een levensbedreigende aandoening heeft of niet op heden dit verband houdt met het feit of hij hier ten lande toegang heeft tot de nodige geneesmiddelen.

De dienst vreemdelingenzaken heeft het nagelaten om ook maar op enige wijze na te gaan of er een toegang bestaat in het land van herkomst van verzoeker tot de nodige medicijnen en / of psychologische hulp en indien zij terugkeert naar haar land, alwaar er geen toegang is tot medicijnen en of psychologische hulp haar aandoening niet als levensbedreigend zal worden beschouwd.

Hierover zoals gezegd geen motivering ondanks artikel 9 par. 1 eerste lid wel degelijk voorziet in de toegang die dient te worden onderzocht.

Artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 in samenlezing met artikel 62 Vw heeft tot doel dat de bestuurde, zelfs als de beslissing niet wordt aangevochten, hem in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat er kan worden beoordeeld of er aanleiding bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Artikel 2 en 3 van de voormelde wet verplicht de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overweging op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op afdoende wijze. Het begrip afdoende impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de beslissing.

Gezien er geen enkel motivering is omtrent de toegang tot de gezondheidszorg staat deze summiere motivering niet evenredig met het belang ervan.

Deze beslissing heeft voor verzoeker en zijn gezien wel heel verstrekkende gevolgen gezien haar verblijf ervan afhangt.

Ook hier is het middel derhalve gegrond en is niet voldaan aan de nodige motiveringsplicht."

3.2.1. Artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan deze is genomen. Er wordt in de bestreden beslissing immers, onder verwijzing naar artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, gesteld dat de ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond is nu niet blijkt dat verzoekster lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit en evenmin blijkt dat zij lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land van verblijf. Hierbij wordt verwezen naar een advies van een ambtenaar-geneesheer van 20 juni 2012, dat samen met de bestreden beslissing onder gesloten omslag aan verzoekster ter kennis werd gebracht en bijgevolg integraal deel uitmaakt van de motivering van de bestreden beslissing. In dit advies wordt verwezen door het door verzoekster overgemaakte medische attest van 10 augustus 2009, doch geoordeeld dat hieruit geen ziekte blijkt zoals voorzien in artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk. De ambtenaar-geneesheer licht tevens toe om welke redenen hij hiertoe besluit. Waar verzoekster nog betoogt dat niet wordt toegelicht waarom de ambtenaar-geneesheer besluit dat haar aandoening geen reëel risico inhoudt voor haar leven, stelt de Raad vast dat in het advies op duidelijke wijze wordt aangegeven dat uit het voorgelegde medische attest niet blijkt dat er sprake is van een actuele directe bedreiging voor het leven of van een actuele

kritieke gezondheidssituatie en de aangehaalde psychiatrische problematiek niet wordt bevestigd door overtuigende psychiatrische onderzoeken of door huidige noodzakelijke beschermingsmaatregelen. Een dergelijke motivering dient op dit punt als afdoende te worden beschouwd en stelt verzoekster in staat in rechte te komen tegen deze motivering. Een eenvoudige lezing van het betreffende advies van de ambtenaar-geneesheer leert verder dat deze bij het opstellen van zijn advies rekening heeft gehouden met de medicamenteuze behandeling die verzoekster kreeg voorgeschreven. De uitdrukkelijke motiveringsplicht gaat verder niet zover dat de motieven van de motieven van een beslissing zouden moeten worden geven (RvS 18 september 2009, nr. 196.182). De ambtenaar-geneesheer gaf daarnaast ook aan dat hij van oordeel was het dossier zoals het voorlag te kunnen beoordelen, ondanks het gebrek aan actualisatie van de medische informatie door de aanvrager sinds 10 augustus 2009. Verzoeksters betoog dat de bestreden beslissing enkel is gesteund op de vaststelling dat zij sinds haar aanvraag geen bijkomende elementen meer heeft aangebracht, mist dan ook feitelijke grondslag.

De Raad wijst er daarnaast op dat indien verweerder oordeelt dat de aandoening zoals deze blijkt uit het voorgelegde medische attest geen voldoende ernst heeft in de zin van artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, in de zin dat deze geen reëel risico inhouden voor het leven of de fysieke integriteit en evenmin een reëel risico inhouden op onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft, niet verder diende te worden gemotiveerd over de beschikbaarheid van een adequate behandeling in het herkomstland.

In zoverre verzoekster ten slotte stelt dat niet wordt gemotiveerd waarom een vernietiging van leverweefselcellen en het openspatten van bloedvaten niet ernstig zouden zijn, kan de Raad enkel vaststellen dat uit het door verzoekster bij haar aanvraag voorgelegde standaard medisch getuigschrift geenszins blijkt dat zij dergelijke problemen heeft. Dit wordt door haar raadsman ook bevestigd ter terechtzitting. Hieromtrent diende dan ook geenszins te worden gemotiveerd.

De Raad stelt vast dat de motivering van de bestreden beslissing pertinent en draagkrachtig is en verzoekster in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat het doel van de formele motiveringsplicht is bereikt (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Een schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 is niet aangetoond.

3.2.2. In zoverre verzoekster aangeeft niet akkoord te gaan met de motivering van de bestreden beslissing en stelt dat deze kennelijk onredelijk is, dient te worden aangenomen dat zij de schending aanvoert van de materiële motiveringsplicht die dient te worden onderzocht samen met de tevens aangevoerde schending van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Artikel 9ter, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt:

“De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen."

Verweerder baseerde de beslissing waarbij de ongegrondheid van de op grond van medische redenen ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf wordt vastgesteld op een advies van een ambtenaar-geneesheer van 1 augustus 2012. Dit advies luidt als volgt:

"Ik kom terug op uw vraag voor evaluatie van het medisch dossier voorgelegd door genoemde persoon in het kader van haar aanvraag om machtiging tot verblijf, bij onze diensten ingediend op 25.11.2009.

Door de betrokkene werd het volgende medisch getuigschrift voorgelegd ter staving van de aanvraag:

- Medisch getuigschrift d.d. 10/08/2009, opgesteld door dr. [O. A.], kandidaat-huisarts.

Ik meen het dossier zoals het nu voorligt te kunnen beoordelen, spijs het gebrek aan actualisering van de medische informatie door de aanvrager sinas 10/08/2009.

Uit een studie van het ter staving van de aanvraag voorgelegde medisch getuigschrift blijkt dat deze 34-jarige vrouw zich in augustus 2009 presenteerde met een posttraumatische stress-stoornis met een chronisch verloop met residuele symptomen (sinds 2006). Zij was op dat ogenblik ook zwanger met een zwangerschapsduur van 27 weken.

Dr. [A.] maakte melding van een medicamenteuze behandeling met Citalopram 20 mg (farmaceutische stof citalopram: een antidepressivum) en Alprazolam 0,5 mg (farmaceutische stof alprazolam: een benzodiazepine die gebruikt wordt als anxiolyticum/een geneesmiddel dat angst en onrust vermindert). Dr. [A.] attesteerde verder dat de resultaten van de lopende behandeling matig positief waren, dat de verwachte duur van de behandeling jaren bedroeg en dat regelmatige opvolging door de psychiater, huisarts en psycholoog noodzakelijk was, alsook de nabijheid en toegankelijkheid van een psychiatrische instelling (gezien de ziekte kon verergeren).

We beschikken niet over bijkomende medische getuigschriften/verslagen aangaande een eventueel uitgevoerde psychiatrische oppuntstelling, ter verdere uitwerking van de psychiatrische diagnostiek en de graad van ernst, en/of aangaande een eventuele lopende psychiatrische opvolging (zoals bijvoorbeeld consultatieverslagen psychiatrie). Ondanks het tijdsverloop van intussen 2 jaar en 11 maanden ontvingen we van de betrokkene ook geen aanvullende medische getuigschriften/verslagen in dit verband en/of aangaande de verdere evolutie van de beschreven psychiatrische problematiek (posttraumatische stress-stoornis met een chronisch verloop met residuele symptomen sinds 2006) en de verdere medische opvolging na augustus 2009 en/of ter bevestiging van de aanwezigheid van een huidige ernstige psychiatrische en/of andere medische aandoening met een direct levensbedreigend karakter of een kritieke gezondheidstoestand en een lopende noodzakelijke medische behandeling in dit verband.

Dit medisch dossier laat niet toe het bestaan vast te stellen van een graad van ernst zoals vereist door artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens, zoals geïnterpreteerd door het Europees Hof van de Rechten van de Mens dat een aandoening eist die levensbedreigend is gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer vergevorderd stadium van de ziekte. (EHRM 27 mei 2008, Grote Kamer , nr. 26565/05, N v. United Kingdom; EHRM 2 mei 1997, nr. 30240/96, D. v. United Kingdom.)

Uit het ter staving van de aanvraag voorgelegde medisch getuigschrift blijkt niet dat er een actuele directe bedreiging voor het leven van de betrokkene of een actuele kritieke gezondheidstoestand is; de

aangehaalde psychiatrische problematiek wordt niet bevestigd door overtuigende psychiatrische onderzoeken of door huidige noodzakelijke beschermingsmaatregelen.

Ik stel bijgevolg vast dat het in casu niet gaat om een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van Artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd Artikel.”

Dit advies werd onder gesloten omslag aan verzoekster overhandigd en naar dit advies wordt expliciet verwezen in de motivering van de bestreden beslissing, waar het een integraal deel van uitmaakt.

De Raad benadrukt dat de bestreden beslissing niet is gegrond op het gegeven dat verzoekster haar aanvraag niet zou hebben geactualiseerd, doch wel op de vaststelling dat niet blijkt dat er sprake is van een ziekte in de zin van artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, zijnde een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit of die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of gewoonlijk verblijf.

De ambtenaar-geneesheer gaf in haar advies, zoals verzoekster stelt, weliswaar aan dat “*We beschikken niet over bijkomende medische getuigschriften/verslagen aangaande een eventueel uitgevoerde psychiatrische oppuntstelling, ter verdere uitwerking van de psychiatrische diagnostiek en de graad van ernst, en/of aangaande een eventuele lopende psychiatrische opvolging (zoals bijvoorbeeld consultatieverslagen psychiatrie). Ondanks het tijdsverloop van intussen 2 jaar en 11 maanden ontvingen we van de betrokkene ook geen aanvullende medische getuigschriften/verslagen in dit verband en/of aangaande de verdere evolutie van de beschreven psychiatrische problematiek (posttraumatische stress-stoornis met een chronisch verloop met residuele symptomen sinds 2006) en de verdere medische opvolging na augustus 2009 en/of ter bevestiging van de aanwezigheid van een huidige ernstige psychiatrische en/of andere medische aandoening met een direct levensbedreigend karakter of een kritieke gezondheidstoestand en een lopende noodzakelijke medische behandeling in dit verband.*”, doch oordeelde niettemin dat zij het dossier zoals het voorlag, kon beoordelen. Er heeft aldus wel degelijk een beoordeling van de aandoening van verzoeker in het licht van artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet plaatsgevonden. De Raad stelt verder vast dat het niet als kennelijk onredelijk voorkomt dat een ambtenaar-geneesheer wanneer deze van oordeel is de aandoening zoals deze blijkt uit de aangebrachte medische stukken te kunnen beoordelen in het licht van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ondanks het gegeven dat geen bijkomende medische getuigschriften/verslagen voorliggen ter verdere uitwerking van de psychiatrische diagnostiek en de graad van ernst en/of aangaande de verdere evolutie van de psychiatrische problematiek onder behandeling, overgaat tot een beoordeling van deze aandoening op grond van de gegevens zoals deze voorliggen. Van een vreemdeling die op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet wil worden gemachtigd tot een verblijf in het Rijk kan bovendien wel degelijk worden verwacht dat hij verweerder op de hoogte stelt van eventuele nieuwe medische stukken waarin een preciezere diagnose wordt gesteld en/of waaruit blijkt dat er zich een belangrijke wijziging in de ziekte-toestand heeft voorgedaan. *In casu* blijkt ook niet dat dergelijke medische stukken voorhanden waren op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing. De ambtenaar-geneesheer kon zich bij het opstellen van zijn advies in dit geval dan ook steunen op het standaard medisch getuigschrift zoals voorgelegd bij de aanvraag om machtiging tot verblijf en de ziekte-toestand zoals deze daaruit bleek.

Zoals verzoekster aangeeft, rust er – gelet op artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en het koninklijk besluit van 17 mei 2007 – in beginsel geen verplichting op de aanvrager om zijn verblijfsaanvraag te actualiseren. Bij gebreke van een actualisatie kan het de ambtenaar-geneesheer of verweerder evenwel niet worden verweten om zich bij zijn beoordeling van de gezondheidstoestand te baseren op de medische gegevens zoals deze blijken uit de voorgelegde stukken. Zoals hierboven reeds aangehaald, kan immers wel van een vreemdeling die op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet wil worden gemachtigd tot een verblijf in het Rijk worden verwacht dat hij verweerder op de hoogte stelt van eventuele nieuwe medische stukken waarin een preciezere diagnose wordt gesteld en/of waaruit blijkt dat er zich een belangrijke wijziging in de ziekte-toestand heeft voorgedaan.

Verzoekster toont met geen enkel concreet element aan dat de motivering in de bestreden beslissing dat niet blijkt dat er sprake is van een aandoening die voldoende ernstig is dat zij valt onder artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, gelet op het voorgelegde standaard medisch getuigschrift, onjuist of kennelijk onredelijk is. Het gegeven dat bijna drie jaar is verstreken sinds de aanvraag, kan evenmin leiden tot deze vaststelling. Nu verzoekster niet aantoonde dat haar ziekte of aandoening wel

degelijk een voldoende ernst heeft in de zin van artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, kan zij evenmin worden gevolgd waar zij aangeeft dat diende te worden overgegaan tot een onderzoek van de beschikbaarheid van een adequate behandeling in het land van herkomst. Een dergelijk onderzoek kan immers pas vereist zijn indien wordt geoordeeld dat er sprake is van een reëel risico voor het leven of de fysieke integriteit of van een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling mogelijk is in het land van herkomst. *In casu* wordt in de bestreden beslissing geoordeeld dat dit niet het geval is, gegeven dat verzoekster niet weerlegt. Waar verzoekster nog voorhoudt dat haar aandoening wel degelijk levensbedreigend is indien zij haar vereiste hulp en medicatie niet kan verkrijgen in haar herkomstland, wijst de Raad erop dat dit gegeven geenszins blijkt uit de loutere vermelding in het attest van haar behandelende arts waarnaar zij verwijst dat zij onmogelijk op een normale wijze kan functioneren. Er blijkt verder ook niet dat de ambtenaar-geneesheer bij zijn beoordeling dat verzoeksters aandoening op zich niet levensbedreigend is geen rekening zou hebben gehouden met het gegeven dat zij medicatie neemt. Hiervan wordt immers op uitdrukkelijke wijze melding gemaakt in het advies van de ambtenaar-geneesheer. Louter ten overvloede merkt de Raad ook op dat verzoekster geen enkel concreet element aanbrengt dat zij haar thans gevolgde behandeling niet kan verderzetten in haar land van herkomst.

Artikel 9ter, § 1, vijfde lid van de Vreemdelingenwet voorziet dat er een advies wordt verschaft door een ambtenaar-geneesheer die zo nodig de vreemdeling kan onderzoeken en bijkomend advies kan inwinnen van deskundigen. Ook artikel 4 van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 voorziet dat de ambtenaar-geneesheer “indien nodig” een bijkomend advies kan opvragen van bepaalde deskundigen. Het is aan de ambtenaar-geneesheer aldus toegestaan om zich voor zijn advies louter te baseren op de neergelegde medische attesten zonder de vreemdeling zelf te onderzoeken of zonder een bijkomend advies van een deskundige te vragen indien hij de mening is toegedaan dat hij ook zonder een eigen onderzoek of een bijkomend advies een onderbouwd advies kan geven. Zoals hierboven aangegeven behoort het onderzoek en de appreciatie van de door de vreemdeling aangebrachte medische elementen, inclusief de medische attesten die worden voorgelegd bij de aanvraag uitsluitend tot de bevoegdheid van de ambtenaar-geneesheer die hierbij volledig wordt vrijgelaten. Het behoort tevens tot de uitsluitende bevoegdheid van de ambtenaar-geneesheer om te oordelen of hij de voorgelegde attesten voldoende acht om een advies te kunnen verstrekken nopens het in artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet vermelde risico. De ambtenaar-geneesheer is dan ook niet verplicht om in zijn advies te motiveren waarom hij het niet nodig acht de vreemdeling aan een verder onderzoek te onderwerpen of een bijkomend advies van een deskundige op te vragen.

Waar verzoekster stelt dat “*de verwerende partij tot een onredelijke beslissing [komt] waarbij zij aldus impliciet stelt dat een progressie van het coronair lijden met een occlusie ter hoogte van de stenting. Deze gewijzigde perfusie ter hoogte van het hart zorgt dan voor een mindere goede pompfunctie, resulterend in hogere drukken in het hart geen aantasting zou zijn van de fysieke integriteit van verzoeker*”, is haar betoog verder vreemd aan de motivering van de bestreden beslissing. Ter terechtzitting bevestigt de raadsman van verzoekster ook dat deze laatste geen hartproblemen heeft.

Een schending van materiële motiveringsplicht of van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en artikel 4 van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 is niet aangetoond.

3.2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat, blijkt dat de motivering van de bestreden beslissing is gesteund op een correcte feitenvinding en dat *in casu* niet onzorgvuldig werd gehandeld door te oordelen op basis van de door verzoekster in het kader van haar verblijfsaanvraag overgemaakte medische stukken en dit zonder bijkomende inlichtingen van verzoekster of haar behandelende arts op te vragen, zonder over te gaan tot een medisch onderzoek van verzoekster of zonder een bijkomend advies van deskundigen op te vragen. De ambtenaar-geneesheer was immers van oordeel dat het voorgelegde medische getuigenschrift – ook al was de diagnose niet verder uitgewerkt en ontbraken recente gegevens over de evolutie van de aandoening onder behandeling in België – haar toeliet het dossier te beoordelen in het licht van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Zoals reeds aangegeven, kon ook van verzoekster worden verwacht dat zij haar aanvraag zou actualiseren indien er wezenlijke wijzigingen waren in de gestelde diagnose en/of evolutie van de aandoening. Bij gebreke

hiervan kon de ambtenaar-geneesheer of verweerder uitgaan van de gegevens zoals aangebracht in het kader van de verblijfsaanvraag. Het komt immers aan een vreemdeling die vraagt om tot een verblijf in het Rijk om medische redenen gemachtigd te worden toe zijn aanvraag met alle dienstige overtuigingsstukken te onderbouwen. Verweerder dient enkel de aangebrachte stavingstukken te beoordelen en na te gaan of deze volstaan om de aanvraag in te willigen. Ten overvloede merkt de Raad ook op dat verzoekster bij haar verzoekschrift geen enkel medisch getuigschrift voegt waaruit enige wijziging zou blijken van haar aandoening zoals deze blijkt uit het bij de aanvraag voorgelegde standaard medisch getuigschrift.

De Raad merkt verder op dat de hoorplicht niet van toepassing is op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de Vreemdelingenwet (RvS 26 maart 2003, nr. 117.575; RvS 7 september 2005, nr. 148.602). Het horen kan enkel vereist zijn om tegemoet te komen aan de verplichtingen die voortvloeien uit het zorgvuldigheidsbeginsel. Het zorgvuldigheidsbeginsel impliceert niet dat verzoekster noodzakelijkerwijs mondeling haar bemerkingen diende te kunnen formuleren, doch slechts dat zij de mogelijkheid moet hebben gekregen om haar standpunt op een nuttige wijze naar voor te brengen.

Het staat niet ter discussie dat verzoekster de mogelijkheid had om bij haar aanvraag om tot een verblijf in België gemachtigd te worden alle, volgens haar nuttige, stukken te voegen. Verzoekster kon bovendien ook in de periode voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing alle door haar dienstig geachte gegevens aan het bestuur overmaken. Met de door verzoekster aangebrachte gegevens werd ook rekening gehouden door verweerder bij het nemen van de bestreden beslissing. Verzoekster kan derhalve niet voorhouden dat zij niet de kans had om haar standpunt te verduidelijken.

Verzoekster maakt bijgevolg niet aannemelijk dat het zorgvuldigheidsbeginsel of de hoorplicht, op zich of in combinatie met het zorgvuldigheidsbeginsel, zou geschonden zijn.

3.2.4. Artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie behelst verder dat *“Eenieder er recht op [heeft] dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen en organen van de Unie worden behandeld”*. Verweerder betreft evenwel geen instelling of orgaan van de Unie. Een schending van deze bepaling kan als dusdanig *in casu* dan ook niet op dienstige wijze worden aangevoerd. Voor het overige wordt, waar verzoekster stelt dat zij had moeten worden gehoord, verwezen naar de bespreking van het zorgvuldigheidsbeginsel.

3.2.5. Een *“algemeen rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur”* is de Raad voorts onbekend en verzoekster verstrekt in dit verband ook geen verdere toelichting, zodat dit onderdeel van het middel onontvankelijk is.

Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangetoond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien december tweeduizend en twaalf door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

I. CORNELIS